

5. Verleiding op Maat

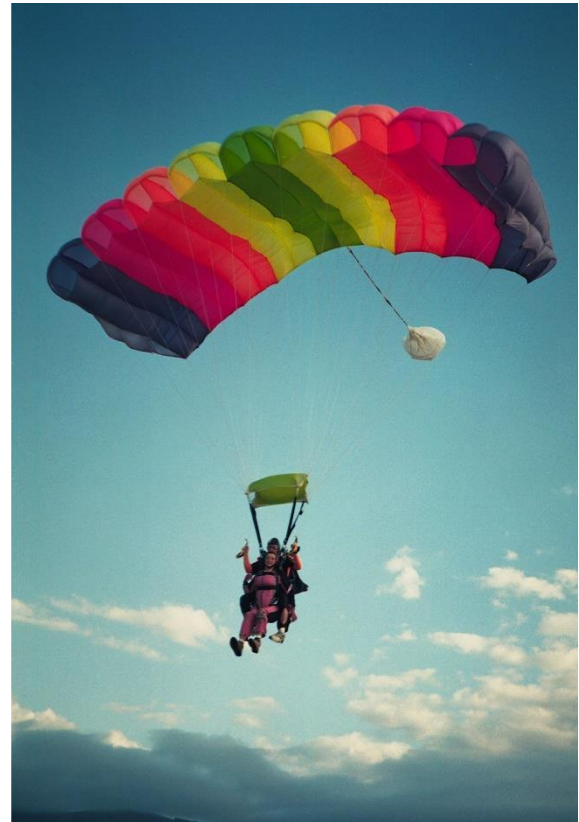
Het is zomer *Down Under*. Een dik pak sneeuw bedekt een deel van het centrale park van de Nieuw-Zeelandse hoofdstad Auckland. De sneeuw die wordt omgeven door groen gras, fluitende vogels en bomen die vol in blad staan, is speciaal ingevlogen om een witte kerst te creëren. Even verderop trekt een optocht van praalwagens met rendieren en 'ho-ho'-roepende kerstmannen door de straten. De sfeer in de stad is gemoedelijk en behaaglijk, even behaaglijk als de temperatuur. Voor de kerstsfeer hoeft het geen winter te zijn. Een oudere man loopt met zijn fiets aan de hand op ons toe voor een praatje. 'Hi, I am Thomas, a Kiwi and a cyclist. Ik fiets twee keer per dag die heuvel op', gebaart hij naar de verte. 'Daarom ben ik zo fit.' Met een zweem van nostalgie in zijn stem vertelt hij dat deze onderneming de laatste jaren steeds hachelijker wordt. 'Het verkeer raast tegenwoordig zo dicht langs je heen.' Even blijft het stil, dan buigt Thomas zich samenzweerderig wat verder naar ons toe: 'Maar de auto's krijgen me niet van de fiets. Ik heb er namelijk iets op gevonden.' Vol trots toont hij ons zijn maatwerkvinding. 'Kijk', zegt hij, 'ik heb mijn stuur versmald. Aan beide kanten heb ik er tien centimeter afgezaagd.' Het pragmatisme van Thomas zou zo symbool kunnen staan voor de mentaliteit van de *Kiwi's*, zijn landgenoten.

We fietsen vanuit het plaatsje Coromandel op en neer naar het noordelijkste puntje van het gelijknamige schiereiland. Er loopt maar één weg, een glooiende, slingerende gravelweg. Hier fietsen we in alle rust, verkeer is er nauwelijks. Met name de felle kleuren vallen ons onderweg op. Er staan veel struiken en bomen in bloei, zoals rozenstruiken en hortensia's en de beroemde *pohutukawa*, de Nieuw-Zeelandse kerstboom met de felrode borstelbloemen. De bloemen staan contrastrijk te pronken tegen een ongekend felblauwe lucht en tegen een decor van sappige, helgroene weides waarin schapen zich tegoed doen aan het malse gras. Ondanks dat het hoogzomer is, oogt de omgeving groen, jong en fris. Zo groen, het kan niet anders, het land moet gezegend zijn met veelvuldige regens. In het verlaten Fletcher Bay houdt de weg op. Verderop loopt alleen een smal, stenig wandelpaadje. Geen probleem, er is al een oplossing. We kunnen ons met een boot naar Stoney Bay laten brengen, een verderop gelegen baai, om van daaruit onze tocht te vervolgen. De beheerders van de camping in Fletcher Bay binden onze fietsen routineus vast op de speedboot, koppelen deze aan een tractor, rijden naar het water en leggen de boot startklaar. Dan koersen we in een waas van kwistig opspattend zeewater, op ons doel af. Twintig minuten later staan we op de stenen van Stoney Bay. De mannen keren de boot om terug te varen en roepen ons nog toe: 'Vergeet niet het zeewater uit de kabels en ketting te spoelen, het zout is funest.' We volgen het advies op. Beekjes vinden we onderweg genoeg. Terwijl de fietsen te weken liggen, laten wij ons verleiden tot een kleine wandeling.

Verleiden is het geheime wapen van Nieuw-Zeeland. Op onze tocht over het Noorder- en Zuidereiland worden al onze zintuigen uitgedaagd door de omgeving en de mogelijkheden. Ruimhartig biedt het land zijn ongekende landschappelijke variatie aan. Gul presenteren zijn bewoners alle denkbare georganiseerde actie en avontuur op maat, met of zonder adrenalinerush. Hartelijkheid en service zijn troef. De natuurliefhebber en de sensatiezoeker worden op hun wenken bediend.

De verleiding is onze gids. In de ban van adembenemende panorama's fietsen we over pittige hellingen en passen. Uitgenodigd door de natuur maken we tochten door nationale parken en machtige regenwouden, bewonderen we fjorden, wandelen we op gletsjers, door thermale gebieden, langs rotsformaties en eeuwenoude kauri bomen. We gaan zeekajakken,

wild water raften, paragliden, maken een tocht met een jetboat en genieten van een walvisexcursie. Het is allemaal simpel te regelen. We horen of lezen iets, plegen een telefoontje en een uur later zitten we in een vliegtuigje voor een tandem parachutesprong. De afwisseling, het maatwerk, het gemak, het is allemaal uitermate prettig en we dompelen ons er al te graag in onder. Misschien dat ons juist daardoor af en toe het gevoel bekruipt dat Nieuw-Zeeland wel erg georganiseerd is, overgeorganiseerd zelfs. Soms zouden we willen dat er wat minder pijlen en bordjes staan, om zelf wat te ontdekken, om iets aan de verbeelding over te laten.

Het weer is de grillige factor. Van het ene moment op het andere verandert een strakblauwe lucht in een grauwe donkere wolkenmassa, of omgekeerd. Maar noodweer kan ook lang aanhouden. Het Zuidereiland blijkt in de greep van overvloedige regens en overstromingen te zijn. In Kaikoura staan de straten blank, uit de winkels blijken de voorraden weggespoeld, het strand op. Overall zijn mensen aan het werk om de schade aan panden, wegen en bruggen te repareren. Er zijn noodfondsen opgericht. De bank heeft tijdelijk zijn intrek genomen in een caravan. In de winkels die nog open zijn staan donatiepotjes voor de gedupeerden. Een onheilspellend grijs wolkendek en een woeste grauwe zee laten zien dat het onheil nog niet is afgewend. Ineens krijgen de slagregens en de harde wind die we onderweg hier naar toe moesten trotseren een heel andere dimensie. Terwijl Kaikoura langzaam aan weer opkrabbelt komen de berichten binnen dat aanhoudend noodweer de westkust teistert. Desondanks besluiten we onze route te vervolgen, verder naar het zuiden en daarna naar de westkust. In de dagen die volgen buitelen de weersomstandigheden over elkaar heen. De zon, benauwdheid en een felle warme wind

worden afgewisseld door bewolking, regen, kou en hardnekkige mist. Bordjes met daarop 'Mount Cook view' en 'Lake Tekapo lookout' beloven ons dat de omgeving prachtig moet zijn, maar we zien niets. Later wordt het gebrek aan vergezichten gecompenseerd door het zicht op de 700 meter hoge alpentoppen nabij Tekapo. Ze zijn bedekt met verse sneeuw.

Voordat we verder westwaarts kunnen is het wachten tot de verbindingsweg over de Haast Pass met noodbruggen weer berijdbaar gemaakt is. Wandelen is wel een optie. De beroemde Routeburn Track is toegankelijk, al is het eerste deel van de route onbegaanbaar geworden. De route wordt daarom gewoon wat aangepast, de menselijke maat wordt erin teruggebracht. We krijgen een aanbod om met een helikopter mee te vliegen naar de eerste berghut op de route, die moet bevoorrad worden. De helikopterpiloot stelt ons gerust: *'Don't worry, I know what it's like to fly gas.'* Gas? Onder aan de helikopter wordt de bevoorrading gehangen, in de vorm van vier enorme gasflessen. Door de straffe wind bewegen de lange cilinders - net als de helikopter - vervaarlijk heen en weer tijdens de vlucht. Terwijl wij onze magen in onze kelen voelen en een schietgebedje doen, vertrekt de piloot geen spier. Is hij zo stoer, zo geconcentreerd? Of is het echt min of meer een routinevlucht?

Er valt die dag maar liefst vijftig centimeter regen en dat heeft gevolgen voor de route. We krijgen onverwachte en spectaculaire hindernissen voorgeschoteld. Aanvankelijk proberen we nog onze weg om de plassen heen te zoeken. Dan blijken er verschillende bruggen weggeslagen te zijn. Droge voeten houden is geen optie meer. Het water is het pad geworden. We geven ons over. Met onze regenpakken aan waden we door kolkende stromen, soms heupdiep. Op handen en voeten klauteren we over de gladde stenen. We schuifelen onder spontaan ontstane watervallen door waarbij de dikke waterstralen als onverbiddelijke, ijskoude douches over onze ruggen lopen. De tocht is nat, modderig, koud en glibberig, het pad moeilijk te vinden en door de mist is er een beperkt en spookachtig uitzicht. Het is eng en prachtig tegelijkertijd. De inspanning helpt ons om enigszins op temperatuur te blijven. De plastic zakjes die we om onze sokken gedaan hebben blijken onze doorweekte voeten warm te houden.

Als we twee dagen later op het eindpunt aankomen wacht ons een nieuwe verrassing. De schade die de regen aan de weg heeft aangericht, is enorm. De weg naar Te Anau is afgesloten voor verkeer. 'Jullie kunnen hier niet weg, de bussen rijden niet meer', horen we van een toevallig passerende wegwerker. Op onze vraag hoe ernstig de situatie is, haalt hij zijn schouders op. 'We zijn hier wel wat gewend. Er zijn hier het hele jaar door overstromingen of lawines. Verderop is een permanent wegwerkerskamp om de weg open en berijdbaar te houden.' Hij bedoelt de weg waar we nu op staan, highway 94, de belangrijke toeristische verbindingroute tussen Te Anau, het eindpunt van Routeburn Track en de verderop gelegen Milford Sound. De man geeft ons het advies om terug te lopen naar de hut waar we afgelopen nacht geslapen hebben. Net als we dat bizarre voorstel – het pad is nagenoeg onbegaanbaar en we hebben geen eten meer - in overweging willen nemen, komt er een volgeladen auto aangereden uit de richting van Milford Sound. De auto stopt en ondanks het feit dat er geen plek meer vrij is, worden we er gastvrij bij gepropt: *'Hop in, you guys need to dry up'*, roept de bestuurder ons toe met een onvervalst Nieuw-Zeelands accent. Droog en als sardientjes in een blikje leggen we de 120 kilometer naar Te Anau af, onderweg veel steenslag, diverse omgevallen bomen en ingestorte bermstrookjes trotserend.

In Te Anau vinden we de fietsen terug die we met de bus vooruit gestuurd hebben, evenals

de zon, die weer even doorbreekt. Queenstown is onze volgende halte. De stad is te bereiken via een rustige, ongeasfalteerde *backroad*. De weg loopt door een schitterende vallei met romantische meren en wordt omringd met lieflijke bergen. Hindernissen zijn er ook, maar ze behoren tot de categorie *fun*. Twee keer moeten we door een diepe, sterk stromende rivier, een *ford*, waden, schoenen uit, fietsen aan de hand. De *backroad* brengt ons naar Lake Wakatipu en Walters Peak waar een oude stoomboot ons naar Queenstown brengt. Hier blijkt het opnieuw raak. De stad worstelt nog met de overvloedige regenval. Veel straten staan blank, een groot deel van de wegen is onberijdbaar. De relaxte en inschikkelijke Nieuw-Zeelanders weten ook nu moeiteloos de regie te houden en te schakelen tussen beperkingen en mogelijkheden, tussen natuurgeweld en de wensen van toeristen. Van de nood is een deugd gemaakt. Er varen kano's door de straten. We kijken er nauwelijks van op.

Fietsen in Nieuw-Zeeland.

Nieuw Zeeland: tocht over het Noorder- en Zuidereiland. 1994.